

Ved

Frands Frandsen Skjelbo^s
Begravelse

Tirsdag den 24. November 1953

I HJEMMET:

Se, sødt, Barnmål!
lig rolig og smil!
Så sødelig gør,
som Fuglen i Skov,
som Blomsterne bløde i Eng!
Gud Fader har sagt:
Søst, Engle, på Vagt,
hvad mine de smaa er i Sæng!

Med Fingrene grænde
den Kors for din Hænde!
med Guldkorsets Røst
som Kæm for dit Byst!
Så staa ingen Døvel dig skæde;
ved Korset i Ro
Læve-Sønstene gør
og dulle med Paratse-Bude.

De Hæved du bære!
Din Sjæl sig nedslukke,
for aldrig at dø,
i Livets-Sø,
hvor Rosen på Rind ikke blomst!
Ved Daaen opgør
af Paradis-Jord
de dejlige Englede-Palm.

Læg Hænderne sammen,
da lægger sig Amen
et Fæderens Bøn,
som stiger i Løn
og lyder, hvor Englene kynde,
i Himlen høi
der lile Omis-Ord
oulsætte Guds Engle med Glæde

De ruske, de sjunge:
Paa Jordkorpens Tange
et Ord af Guds Søn
er blevet til Bøn,
sæng lid sig paa Aandedræts-Vinger;
Og Fader i Løn,
sig ja til det Bøn!
fra Livets Indvold den klænge.

Og alle de kære,
i Jesu Navn søde,
som Striden har stridt,
som Døden har lid,
gik ind til den evige Hvile,
somme sød
Halleluja ro,
at Englene sig og smil!

Da dræper som Dagen
der Mørke paa Vuggen
til Børnet paa Jord
den smil med Smit det i Morgen;
du siger med Nat
til Tørret og Frygten og Sorgen.

Sor sødt, Barnmål!
lig rolig og stille,
og nu paa det Navn
med Næden i Fæm,
at Jorden til Salighed gæst!
Nyn: Jesus er mit,
søn sød og sød ja,
når Jesus er Lyset og Livet!

Jeg er fræt og gaar til Ro,
litter mine Øjne sø;
Fader, se med Kærlighed
til mit rige Leje sø!

Jeg i Dag, o kære Gud,
syndet har mod dine Bøn;
være mig rolig, være mig god,
sæt det ad for Jesu Blod!

Se, o Herre, til os ind,
os, som har det samme Sind,
søn, o Gud, din Englester
om at Verden hem og nær!

Så de syge Hjærter hi,
Luk de trætte Øjne i,
giv os alle Fred og Ro
i vor Herres Jesu Trø!

I KIRKEN:

Se, nu stiger Solen af Havets Skind,
Lukt og Bølge blæser i Bænd, i Uled,
hvidt sølt Jævel, skent alt er lyst,
medens Lyset lauder paa Verdens Kyst

Jeg vil zænde Læften i hvide Dræg,
synde Gud en Sang for det lyse Dag,
takke ham, at Mængden mig vad er sød,
at mig Dagen fryder, mede Sønd og Død.

Takke ham, som gør mig, når Sol staar op,
sølv at tote Mørket i Syd og Krop,
at al Mægtighed stænder og Stæve,
hvor jeg træt vil sige: Din Vilje ske!

Se, da stiger Solen af Havet paa ny,
alle Dødens Skjæpper for evig fly,
o, for Søndens-Jævel, for sølv Lyset,
Lyset stænder stille paa Livets Kyst!

O, at jeg var fræt dig, skone Dag,
halde dig med Navne, mit Sjæls Bælg,
alle gode Navne, som brædt jeg vad;
Moder, Søster, Elskede: mit Kærlighed!

Lysvold hag ved Lysvold i Himlen ind,
då, hvortil den kommer nu, Morgens Vind,
sæt som om det zændt af Lyset ud
o, du milde Fader, min Skaber, Gud!

Lad mig nu kun drage ad søtmetet Hav,
lad mig ikkun stæve ind i den Grav;
Læve ind mig skærmer, jeg er hans Barn,
og hans Hæm mig rører at Dødens Garm.

Gak ud, min Sjæl, bærst med Fod
i denne skone Sommerlid
Guds underfulde Gæst!
Se, hvor hvert lille Gæstepar
sæt yndeligt nu smykket har
paa Marker og i Hæst!

Hvor! Træ nu pranger med sit Løv,
og Jorden dækket til søt Støv
med sønnegrønt Klæde,
og skønnere er Lævens Drægt
end Salomon i sit stv Pragt
paa gyldne Kongestæde.

Åh, tænker jeg, er der søn stor
en Skerhed paa den faldne Jord
for Synderne sit smid,
hvor skal vi da vil frydes ved
al Glæsen af Guds Hærlighed,
som er i Himlen inde!

Gude Fred er rier end Englekræft,
den regter Eders Fæderens Magt,
er lige Syd og lige Nord
væl kælpe Dag og Månatid.

Det er den Fred med Liv og Ånd,
som Hæjret under i Guds Hænd,
søn, læk det end Dødens Pæ,
der værper sig kun med et Smil.

Det er den Fred, vor Fæderens
med Angestred har bragt i Stæd
og, da han op til Himlen fór,
sæt efterlad i Fæderens Ord.

„Guds Fred!“ er ovenalt paa Jord
vor Herres Søn paa Træns Ord,
søn, har vi Trø, da skal med Fred
vi indgaa til Guds Hærlighed.

O kære Gud, ja, vær si dør
og stot for Trøsten ren og skær
med Saligheds Palm,
søn vilde si paa Englene
hærvende højt din Nædes Pris
med hvidt skone Salmer!

Vedlign os med din Helligånd,
og hæl os med din egen Hænd,
søn vi for dig sød være
som Blomster søm med sølv Lægt,
søn Træer lydt med sølv Pragt
til Jesu Kristi Ånd!

Og, Fader, når du stjæde
dærvkker Blomsten med sin Rod
for Synderne sit smid,
o, slet mig di, og giv mig Læ,
ved Livets Væld, at Livets Trø
i Paradis der hærme!

Der Fredens Ord vad Daaens Bød
den sønne Sjæl sig bærmed,
det Fredens Ord lyder Herrens Dag
gør rolig midt i Vælskæmp.

Da veld det godt, Guds Mægtighed!
der søn stæder til det Fred,
at i dit Hærie og din Mæd
er Trøsten Ord i alles Stæd.

Thi da Guds Søn med Freden kom,
der var kun Trø, søn spærgte om,
for den og ej for Verden af
Guds Næde og Guds Fred er fal.

VED GRAVEN:

Kræst end op af Dødt
i Paake-Morgestæde!
Thi synger lydt og stjægløst
hans Mægtighed i alles Stæd:
„Ere være Gud i det høje!“

Krist stod op af Dødt,
alsonet er vor Brødt!
Thi synger lydt og stjægløst
hans Mægtighed i alles Stæd:
„Ere være Gud i det høje!“

Krist stod op af Dødt,
i Himlen vi ham mødt!
Thi synger lydt og stjægløst
hans Mægtighed i alles Stæd:
„Ere være Gud i det høje!“

Hallelujah!
Hallelujah! Hallelujah!
Thi synger lydt og stjægløst
hans Mægtighed i alles Stæd:
„Ere være Gud i det høje!“

I SALEN:

Hil dig, Prester og Personer!
Verden dig med Tønst kronen,
du det søt, jeg har i Næde
Rosenkrans om Kærs af Vinde,
giv ordet mig Rod og Hæd!

Hvad har dig hos Gud hærmed?
Or hvad skæd du hos Støvet,
at du vilde alt opgive,
for at holde os i Læve,
og dig at meddele bød?

Kærligheden, Hjemmeligheden,
stærkere var det end Døden,
heller giver de end tager,
søn lærer dig bærper
Korsets Lind i vores Stæd!

Åh! nu føler jeg titælde
Hærvendes Hærvend, Hærvendes Kærvend
Hærvend udspæng af disse Fæder,
Navnet vældt, til et, gængsle,
Fæderens, din Kærvend?

Dag, jeg tror: at dine Vænder
Vælv udspæng af stæst Vænder,
mægtig til hver Sten at væld,
til stjærgede sølv at stæde,
ni at hærte Hærvend nent!

Derfor bærer jeg med Tønst:
Lod dem ind i mine Aæst:
Fæder, søn kan Klipper væld,
Fæder, søn kan bærper smæde,
søn kan Hærvend vældt æst!

Da, som har dig selv mig giødt,
 lad i dig mig døds Livet,
 saa for dig kun Hjertet banker,
 saa kun da i mine Tænder
 er den dybe Sammenhang!

Skønt jeg mig som Børsten visst,
 skønt mit Haand og Barn mig stæ,
 da, jeg tror, som det saa mægt,
 at jeg Døden ej skal angst,
 da betale Syndens Skuld!

Ja, jeg tror paa Korsets Gaaede,
 gør det, Fæder, af din Naade!
 Staa mig is, naar Fjenden fræster!
 Ræk mig Haand, naar Øjet betister!
 Sig: Vi gaa til Paradis!

Jeg saa ham som Baal med det sødlig Øje
 i Begrebens Glans som de hjerdlige Høje;
 han kyssede mit Kind, og vi legede med Sjælene,
 mens Koset stod skjult mellem Løv i det Fjerne.

Jeg saa ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
 en Aanden fløj højt mod Helligheds-Borgen;
 han vinked mig Sjæl, og jeg glemte det borte,
 hans Od kastede Glans paa Pokromædens Grave.

Jeg saa ham som Mand i den modvæde Sommer,
 en Synderens søjle for den ledige Dømtor,
 en Hjerter sig hang, og min Isse var sønket,
 og Dødsstrøken strengt havde Livsmødet benket.

Først da fik jeg kende hans salige Naade,
 først da læstes Korsets, Forargelses Gaaede,
 først da lærte Hjerter at lægne den Byrde,
 som han mig har ræst, den forbarmende Hyrde.

Først da har jeg sagt ham, hvad har jeg ej vidst,
 at han er den første og bliver den sidste,
 først da har jeg set: han, at han vil jeg følge
 i Lø og paa Dødens som raskende Bølge.

Først da har jeg sagt ham, at han vil jeg se,
 en prædende Barn ved hans Bryllups Hvide;
 hos ham vil jeg mig og min Uselighed skjule,
 kun da fris jeg ud af Forabsløst Hule.

Og en Gang jeg ser ham, naar Lyset nedbrænder,
 da støvker jeg mod ham de søgende Hænder;
 naar Hjerter skær enle, og Øjet vil brænde,
 da bliver jeg ham med et Smil, med det sidste.

O Herre Krist!
 vor Fæder da est,
 vorst Hæst er du elene;
 foruden al Syg
 vi tro paa dig
 saa mægtig,
 vor Trøst er dit Ord det rene.

Vi høre dig til,
 og være vi vil,
 som du os bedst vil have;
 vi begge paa Vind
 at huse dig ind
 i Hjerter og Sind
 med Løst, din Naadegavn.

Ne og altid
 vi staa vor Lid
 af Selighed af Naade;
 vi, Jesus med
 ved Komers Død
 dit Bød du vilge,
 at frelse vor Sjæl af Vaade.

Dit Ord er vor Trøst,
 din levende Røst
 vi høre med Hjerter Gaaede;
 o, vær med den,
 vor Sjælene,
 hver Morgen igen
 paa ny hos os til Stødt!

Gaar Søgen os paa,
 din Hjerter Altraa
 er altid os at husele;
 i Fane og Frøgt,
 er Mærket end tykt,
 vi følge dig trygt
 vor Sjæl i din Haand befale.

Vi véd det har vist,
 vor Herre Krist!
 du sørg vil os forude;
 du siger jo saa:
 Kald mig kun paa!
 Hjørn skal du ha,
 selv Døden skal ej dig stæde.

Saa giv da Gud,
 vi eller dit Bød
 måa blive hos dig nærmest,
 saa vi med dig
 erindrer
 i Himmeig
 kan leve med Fryd og Gæmme!